

ikke at vedtage det Forslag, som er stillet af Udvalgets ærede Fleertal, men derimod at tiltræde Mindretallets Forslag.

Lehmann: Hvad jeg havde at sige er næsten gjort overflødig ved det, den høitærede Justitsminister har anført, men der er Ingen her i Forsamlingen, der har mere Opfordring end jeg til at minde om, hvad der her tidlige er foregaaet i denne Sag, da det netop var mig, der paa det Stærkste holdt paa, at den Bygningslov, vi for et Par Aar siden vedtog, ogsaa skulde have Anvendelse paa det her omhandlede Terrain, da det med hvert Aar, ja med hver Dag, der gik, hvori der uhindret kunde bygges, vilde blive vanskeligere og vanskeligere at faae de Forbedringer indførte, som i Tidens Længde maatte være nødvendige, og som, medens Alt endnu var friskt og uprægraveret, meget let kunde indføres. Jeg tør ogsaa sige, at jeg dengang talte i Samstemning med ialtsald en stor Majoritet af dette ærede Thing, thi Alle, som yttrede sig her, yttrede sig i samme Retning, ikke En i modsat, og de forskjellige dermed i Sammenhæng staaende Vædringsforslag, som jeg havde tilladt mig at stille, bleve alle saagodt som eenstemmig vedtagne. Det var kun efter et udtryffeligt Løfte af Justitsministeren, om snarest muligt at sætte Sagen i Bevægelse, for ialtsald tilnærmelsesviis at naae det Samme ved en særlig Lov, at jeg for mit Bedkommende frasaldt et i denne Henseende stillet Vædringsforslag, og jeg har saaledes den største moralske Forpligtelse til, naar Justitsministeren i Genhold til det saaledes givne Løfte har forelagt dette Lovudkast, at støtte det mod den meget uventede Indstilling, der er fremkommet fra Udvalgets Side, uventet, foruden af de Grunde, der ere anførte af Justitsministeren, ogsaa af den Grund, at den korte Forhandling, der gik forud for Udvalgets Medsættelse, ikke indeholdt nogen Antydning derom. Jeg maa tilskaae, at jeg finder, der er en overordentlig svag Sammenhæng mellem Fleertallets Præmisseser og dets Conclussion. I dets Præmisseser kan jeg, efter hvad jeg i dette Dieblik har tilladt mig at anføre, i det Væsentlige være enig; jeg anseer det for ønske-

ligt, at det omhandlede Terrain, eller ialtsald en væsentlig Deel deraf, i alle Henseender, ikke blot med Hensyn til Bygningsloven, men ogsaa med Hensyn til Justits- og Politivæsen og det hele Communalvæsen bliver definitivt indlemmet i Kjøbenhavns Commune, og jeg skal, saavidt jeg ved mine Udtalelser her formaaer det, styrke den ærede Justitsminister i at fastholde denne sin Henft, uden at oppebie Samtykke fra alle Bedkommende. Et saadant vil aldrig i Verden naaes, og dette er en af de Sager, der, naar de ere stærkt forberedte og have tilstrækkelig Hjemmel i deres egen Fornødsnødvendigtviis maae sættes igjennem ved den lovgivende Magts Kraft. Jeg er altsaa ikke blot enig med Udvalget i at ansee det for ønskeligt, men jeg vilde, hvis jeg havde med Sagen at gjøre, paa det Kræftigste arbejde paa, at det definitivt blev ordnet uden stort Ophold, men jeg skjønner ikke, hvorledes man med nogenlunde sund Logik deraf kan komme til den Conclussion, at dette Lovforslag skal fraraades. Det er sagt, at det ikke gik an at paalægge Beboerne af det her omhandlede District de Udgifter, der vilde flyde heraf, men at de skulde udredes af Kjøbenhavns Commune, idet man altsaa i Phantasten tænker sig dette Maal som naaet. Hvis dette District imidlertid allerede var indlemmet i Kjøbenhavns Commune, saa skulde ganske vist de Udgifter, som efter Forslaget skulde afholdes af Frederiksberg og Hvidoure Sogne, bæres af Kjøbenhavns Commune. Men vil det sige, at Beboerne af Østergade og Vester-gade o. s. v., foruden at betale de Udgifter, der kunne stiges at blive anvendte til deres Fordeel, skulde stillinge sammen for at skaffe Beboerne i dette sjerne, enkelte District af det til Kjøbenhavns Omraade henlagte Terrain de communale Goder, hvortil de trænge, og hvoraf de vilde have Gavn? Det kan jo aldrig i Verden være Meningen. Det er vel ikke saa, at det for enhver Enkelt kan beregnes, hvad de communale Goder, han nyder, kunne være værd, som han da skal betale, men Meningen er jo dog, at det er alle Beboerne, alle Statterderne i en Commune, der sammenslyde det, som hele Communen behøver, og ved Hjælp af disse Sammenftud betales igjen de Goder, tilveiebringes de Fordele, der gjøre, at Enhver, som er ind-